

**KEDVES BALLAGÓK,
TISZTELT SZÜLŐK, HOZZÁTARTOZÓK,
TISZTELT KÖZÖNSÉG!**

Van egy általános igazság, amivel mindannyiunknak szembe kell néznie, akár akarjuk, akár nem. Egyszer minden véget ér, a befejezés elkerülhetetlen. Ma, ha jelképesen is, búcsút intetek mindennek, ami ismerős volt, mindennek, ami kényelmes, biztonságos volt. Tovább léptek. De attól, hogy elmentek, lesznek emberek, akik részesei maradnak az életeknek, akármi is történjen. Ezeket az éveket nem lehet kitörölni az emlékezetünkéből, nyomot hagynak mindenkiben, bennünk is. Nem fogunk, és nem is akarunk elfelejteni benneteket. Együtt örültünk minden sikereknek, apró örömeiteknek, átérettük a kudarcok okozta fájdalmat, a bánatot, és bosszankodtunk, ha néha úgy éreztük, hogy hiába dolgoztunk.

Ismét lezárul egy korszak. Közös, élményekkel teli utazásunk véget ér, most már csak emlékek maradunk egymásnak. Talán, reméljük, értékes emlékek. Sarkcsillag a sötét éjszakákon, apró, tiszta hangok a szívben, amelyek veletek lesznek, örökre.

Most úgy érzitek, elérkeztetek a célvonalhoz, s már csak a célszalag átszakítása van előttetek! Ahhoz azonban, hogy itt állhassatok a célszalag előtt, végig kellett járnotok egy utat. Egy több éves utat. Néha tövisekkel volt borítva, néha rózsaszirmokkal... Egyesek azt állítják, hogy az úton levés szépsége és célja maga az út, az utazás, minden más mellékes. Mások viszont a megérkezésre esküsznek, céljuk az, hogy megérkezzenek arra a helyre, ahol véglegesen ott is maradnak. De mondhatjuk-e azt, hogy megérkeztünk, célba értünk úgy igazán? Célba érhet-e egyáltalán az ember a földi létben? Igen, amikor egyszer majd a mennyei atyánk keblére borulhatunk... Az élet már ilyen, egy nagy, folytonos utazás. Átszakítunk egy célszalagot, de azonnal új utak számtalanja nyílik meg előttünk.

Most megáll a vonatunk egy pillanatra, amelyben eddig együtt utaztunk. Ti kiléptek, másik vágányok felé... Lehet, hogy a sinek messzire visznek benneteket, lehet, hogy majd összefutnak valahol a jövőben. A viszontlátás reményében, ehhez a további utzáshoz kívánok nektek sok sikert, kitartást, boldogulást!

A vég a kezdet ösvénye, mondta Szent Benedek. Lépjetek hát rá erre az ösvényre!

Isten óvjon benneteket választott útjaitokon!

2024. május 9. Nagybecskerek
Karl Jenő, igazgató